

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Ik mis je niet

door Herman Van Rompuy De auteur was premier van België (2008-2009) en de eerste voorzitter van de Europese Raad (2010-2014). Hij is lid van de christendemocratische CD&V.

Ik hoor vaak zeggen – meer in Nederland dan in Vlaanderen – dat we de Britten zullen missen.

Ik ben het daarmee eens als men bedoelt dat het altijd pijnlijk is als iemand een club verlaat. Bovendien, naar Europese standaarden, een ‘groot’ land. Het Verenigd Koninkrijk was deel van alle Europese oorlogen, zij het haast nooit als aanvaller. Daarom had het ook deel moeten blijven vormen van het grootste vredesproject ooit: de Europese Unie. Zo eenvoudig is het. Een ander argument is dat hoe sterker de Unie is, hoe meer we onze belangen en ideeën kunnen verdedigen op wereldvlak. Een individueel land kan dat natuurlijk niet meer.

Maar gedurende mijn vijf jaar in de Europese Raad heb ik de Britten niet gemist. Omdat ze geen lid waren van de eurozone of de Schengenzone, stonden zij buiten de twee grote crisissen van de jongste jaren. In de bankencrisis werden zij in hun overontwikkelde financiële sector hard getroffen, ondanks de zogenoemde expertise van de City. Het wereldwijde bankenstelsel bracht ons trouwens op de rand van de implosie. De EU onderhandelde met verschillende landen over vrijhandelsovereenkomsten (FTA), maar dat was nooit onder impuls van de Britten. We keurden zopas een overeenkomst goed met Vietnam, zonder het VK.

In de onderhandelingen over het Europees budget 2014-2020 mochten zij hun korting houden. De rest interesseerde hen niet meer.

In de crisis rond Oekraïne zaten zij zelfs niet rond de tafel, hoewel ze volgens afspraken in 1995 wel garant stonden voor de territoriale integriteit van Oekraïne. Het ging hier destijds wel over het belangrijkste thema van buitenlands beleid van de EU.

Inzake defensie waren zij ronduit tegen elk initiatief naar meer Europese samenwerking. Vlak na het brexitreferendum zetten 25 landen een vehikel op voor meer coöperatie, PESCO genaamd. We maakten sindsdien met 27 meer vorderingen dan in de voorbije decennia met 28.

Voor budgettaire discipline moet je vandaag ook niet meer in Londen zijn. De brexit was populistisch. Zo ook nu hun budget.

Ik mis wel 48 procent van de Britten, namelijk de (vooral jonge) Britten die *remain* stemden en die als gevolg van de brexit misschien hun land zullen zien uiteenvallen. Ik begrijp hun verdriet en hun woede. Ik mis hun leiders niet.